

"SKYGGERNES SPIL ..."

”SKYGGERNES SPIL...”

– et levende rollespil

”Hvor er det dog morsomt at følge disse seks Menneskers forsøg på at skjule Sandheden for hinanden. Gad vide om de vil høre Dores Sandhed”

*Ak, kjødelig Lyst,
Som mangen med dødelig Læber har kyst,
Dit fengende Tynder, din flyvende Gnist,
Har mangen i evige Luer henhvist,
Din Skaal synis Honning, men Drikken er leed
Forføngelighed, Forføngelighed.*

*Far Verden, Farvel
Jeg kedes nu længere at være din Træl
De Byrder, som du mig har byldtet op på
dem vrister jeg fra mig, og vil dem forsmå
Jeg river mig løs og kedes nu ved
Forføngelighed, Forføngelighed*

(Thomas Kingo)

Indholdsfortegnelse:

Indholdsfortegnelse	3
Indgangsbønnen.....	4
Baggrundshistorierne.....	5
Historien om Sedeac og Cæcilie.....	9
De seks karakterer og deres eventyrere	11
Fordeling af rollerne	13
Spillets opbygning.....	16
Overture: Mens solen går ned.....	17
Første akt.....	21
Anden akt.....	24
Tredje akt	28
Oversigt over spillet.....	30
Skurken og bipersonerne	32
Beskrivelse af Hønehuset og området omkring	34
Tarotkortenes betydning.....	35
Oversigt over handout	36
Bilag.....	37
- Handout	
- Sedeac og Cæcilie (Handout version)	
- Spilleroplæg	
- Tarotkort	
- Kirken	
- Grundplan Hønehuset	
- Bryllupsinvitationer (seks stk.)	

Indgangsbønnen

Historien om de seks rollespillere i ”Skyggernes spil.” .. er et forsøg på at lege med fascinationen af det grænseland, vi bevæger sig ud i, når vi spiller rollespil. Deri verden vi forsøger at nå gennem spillet. Det magiske, forunderlige overdrev.

Inspirationen kommer fra den oplevelse, hvor rollespillet bagefter blev siddende i kroppen, fordi den anden verden blev oplevet så virkelig. At historien fortsatte i nattens drømme. At det var svært at skelne mellem den virkelige og den uvirkelige virkelighed. Det er her denne historie foregår.

Scenariet hed oprindeligt ”Liveroleplay ...”, for at antyde, hvilken gråzone af virkelighed spillerne skulle ud i. Det handler om en lidt nedslidt spillergruppe, der får muligheden for at finde deres virkelige indre helte og skurke frem, da en udenforstående i sin egen interesse beslutter sig for at drive legen videre. Vennerne har hver deres gamle yndlingseventyrere, hvis personligheder er dække over deres egne dramme, og muligvis også deres skjulte evner.

Overfor hinanden spiller de seks også rollespil, for de bærer hver især rundt på deres egne hemmeligheder af større eller mindre karakter. Den søde, muntre værtinde for spillet ligger i virkeligheden under for sin storebror i et incestuøst forhold. Storebror er alle pigers drømmeprins, men han vil kun ha ve søsteren. Gruppen er tillige spundet ind i et drama om tidens cirkler der gentages. Et drama med en genopstanden frafalden præst med en passion for en af gruppens piger, der med løfter om at opfylde de hedeste ønsker presser hendes betroede ven til at voldtage hende .... Læs i historien og bliv klogere.

Handlingen er meget kompleks med mange mindre historier, der skaber drivkraft til at gennemføre hovedplottet. Spillernes indbyrdes forhold må meget gerne overskygge den egentlige historie, hvis forløb nærmest fungerer underlægningsmusik. Vi har kaldt historien for at drama men med den bagtanke, at gerne måtte ende som en tragedie. Det kunne ligge lige for at vælge en løsning, hvor det hele går op til sidst, men det kan ofte være mere interessant at vælge tragedien, fordi den i højere grad vil sættepersonernes indbyrdes forhold på spidsen. Historien rummer dog varianter af afslutninger, og måske er handlingen vigtigere end slutningen.

Dette scenarie er bevidst skrevet ud fra ideen om at slippe bordet mere. Derfor har vi forsøgt at lave en på en gang realistisk og fuldstændig vanvittig gruppe (som har hentet meget inspiration fra virkeligheden), der både rummer store men også genkendelige følelser. Vi håber, at I vil løfte spillet fra bordet og gøre skyggerne så levende som muligt.

Velkommen til Solles Hønehus...

Malle (Maiken Nielsen)
Fiskopvej 27
5 700 Svendborg
tlf. 21 64 03 57

Maria Bergmann
Strynøvej 24, st. tv.
5700 Svendborg
tlf: 20 70 09 67

BAGGRUNDSHISTORIERNE

Baggrunden for karakterernes indbyrdes forhold

For dem er der jo nogle stykker af..

For at forstå alle historierne skal personoplæggene læses først. Mange af de beskrevne ting i plotbeskrivelserne er ikke direkte nævnt i spillernes papirer. Blandt andet får Jenica ikke direkte at vide, hvorfor hun klipper sit hår, mens vi har givet vores forklaring på det i teksten herunder. Den forklaring er det i øvrigt ikke meningen, at hun skal have, for det ville unægteligt fjerne meget af stemningen i den scene.

Hovedplottet: Sedeacs historie med Victor og Cecilia

Sedeac er en præst, der forelskede sig i en datter af en velstående præst. Sedeac var ganske vist en god mand, men den udkårne Cæcilie var faderens hjertebarne. For at beskytte hende havde han endda opkaldt hende efter den helgeninde som hans kirke var indviet til. I hendes faders øjne var Sedeac derfor hverken god eller rig nok til at gifte sig med li en de.

I lang tid måtte den forelskede Sedeac slå sig til tåls med dette. Dog pinte det hans naive præstesind, at netop en kristen præst skulle udsætte ham for dette, uden at Vor Herre greb ind. Efter lang tid, hvor Sedeacs følelser for den fagre Cæcilie ikke blev mindre, mistede han troen på Guds nåde. Forkvaklet af sin opslidende forelskelse lod han sig friste af Satan til at spille med på faderens vilkår. Sedeac blev tilbudt penge nok til at kunne ægte Cæcilie, hvis bare han ville afsvære sin gud, hvilket egentlig var let nok, da han jo havde mistet troen i forvejen. På trods af de forkastelige omstændigheder så Sedeac sin mulighed for at blive den, der skulle le sidst.

Imidlertid endte dette i en tragedie, hvor Cæcilie og Sedeac blev brændt inde i byens kirke af byens bønder anført af faderen, der senere døde af sorg over datterens endeligt, som han selv var skyld i. Alle tre genopstod efter deres død. Faderen som en usynlig ånd, der nogen gange kan vise sig i drømme. Cæcilie genopstår som en ånd knyttet til kirkens genfærd og statuen af Skt. Cæcilie. Sedeac bliver en dæmonisk ånd, der martres af sin grufulde skæbne.

Da han opdager rollespilgruppen med Cecilia, vækkes hans interesse, da både hendes udseende og navn til forveksling ligner hans egen Cecilia. Da Victor viser sig at være særdeles velegnet som marionet for Sedeac, sætter han et spil i gang. Nemlig sit bryllup med Cæcilie ganske vist med en stedfortræder men hvad. ..

For at blive forløst skal Sedeac opnå to ting. Cecilia skal komme til kirken uden tvang, og hun skal gå i afgrunden med ham. Hvis hun ikke vil redde ham, forsætter hans pinsler uændrede. Det er hårde odds han er oppe imod, men historien er heller ikke tænkt lykkelig. De to krav er, hvad Sedeac arbejder hen imod, og kun hvis Cecilia viser uendelig opofrelse kan han reddes. Hvis gruppen altså vil reddes, for det lønner sig ikke.

STIKORD: Sedeac forelsker sig i Cæcilie, Cæcilie elsker ikke ham, det ender i tragedie, de brændes inde af hendes fader, de genopstår alle tre, Sedeac må gentage historien, for at ændre sin skæbne, Cecilia og Victor udses som hovedroller.

Mindre plot: Incestforholdet mellem Jon og Solle

De to har levet alene sammen stort set hele livet. Deres forældre har altid været perifere i Jon og Solles liv med deres mangel på interesse for børnene. I de seneste år har der været meget lidt kontakt mellem børnene og deres forældre. Hvor Solle egentlig har klaret det ganske godt (bortset fra at hun er blevet det evige offer, der altid redder andre, for hun tænker på sig selv), har Jon nærmest udviklet sig til en psykopat. Ærgerligt for Solle! De har altid været tæt knyttet, men da Jon kom i puberteten, mistede forholdet sin uskyld.

Dette stod på i nogle år, indtil Jon opdagede, at der var andre piger i verden. Han kastede sig ud i rollen som den helt, alle pigerne sukkede efter. Denne periode gav Solle tid til at komme sig. Hun åbnede op for venskabet med den populære Jenica, der viste sig også at have et behov for at blive bekræftet af Solle. Til gengæld fik hun Solle til at lyse op og grundlagde hendes vilje til bryde med sin storebror. Da Jon opdagede det, vendte Han tilbage med fornyede kræfter. Tanken om at miste Solle, fik ham til at indse, at hun var han seneste faste holdepunkt. Det pres han lagde på sin søster, fik hende til at bryde med Jenica, da Solle ellers frygtede, at Jenica hurtigt ville opdage sandheden.

På samme tid fik de ofte besøg af Cecilia, der (som så mange andre) havde forelsket sig i Jon. Det blev imidlertid Solle, der fik øjnene op for Cecilias kvaliteter. Da Jon som veninde for sin Solveig foretrak den blide Cecilia frem for den fremfærende Jenica, fik venskabet lov til at udvikle sig. De fik en meget tæt fortrolighed, hvor Solle lidt følte sig som en beskyttende storesøster. Af frygt for at Jon skulle begynde at finde morskab i at lege med Cecilia, bad Solle ham derfor ligeud om at lade hendes veninde være. Jon var egentlig slet ikke interesseret i Cecilia, men han så pludselig muligheden for at få et våben imod sin søster, så han krævede, at hvis han skulle holde sig fra Cecilia, skulle hun Solveig blive hos ham. Den opofrende Solle indvilligede nødtvungent.

STIKORD: Incestforholdet, Jenica stødes fra Solle, Cecilia forelsker sig i Jon, Solle og Cecilia bliver venner, Solle indgår AFTALEN med Jon.

Mindre plot: Når venskab bliver til kærlighed I

Gennem en del år har Cecilia og Victor været hinandens betroede. Faktisk har ingen af de to andre rigtigt nære venner, indtil Cecilia får Solle som veninde. Dette anfægter ikke Victor, der efterhånden mere opfatter Cecilia som hans eneste ene snarere end blot som en veninde. Cecilia har på sin side svært ved at vælge mellem Solles karismatiske storebror, der ikke viser hende nogen interesse, og den intense Victor, der altid har været hendes betroede. Da hun ikke kan vælge selv, tyr hun til et gammelt Skt. Hans ritual, der efter sigende skulle få ens elskede til at vise sig for sig i Skt. Hans nattens drømme øjeblikket er hun mest overbevist om, at Victor er den, som hun elsker, men så dukker Jon pludselig op igen. Med Cecilia er det dog sådan, at hendes følelser kan skifte igen, hvis den udkårne ikke lever op til hendes forventninger.

STIKORD Victor elsker Cecilia besidderisk Cecilia kan ikke vælge mellem Victor og Jon

Mindre plot: Når venskab bliver til kærlighed II

Victor er imidlertid ikke den eneste, hvis venskabelige følelser er blevet varmere.

Efter at Jenica blev skubbet ud i kulden, har hun over for sig selv erkendt, at hun faktisk elsker Solle mere end som blot end ven. At hendes ægte kærlighed i grunden er lesbisk.

Alle hendes tidligere erobringer af mænd og drenge kommer nu for hende kun til at fremstå som seksuelle forhold. Dette skal dog ikke undervurderes, da Jenica er meget drevet af sine seksuelle følelser. Dem hun tiltrækkes af, går hun efter at nedlægge, og hun er dygtig! Esben ender i hendes seng en uges tid for rollespillet, og Victor vågner op hos hende på selve dagen, hvor de skal spille. At Jenica elsker Solle, får hende absolut ikke til at gå i kloster.

STIKORD: Jenica elsker Solle, Jenica har været i seng med Esben, Jenica har været i seng med Victor (Se næste subplot)

Mindre plot: Det sataniske ritual

Jenica har længe syntes, at Victor egentlig var ret sextet. Derfor bliver hun meget interesseret, da han uventet indrømmer sin interesse for satanisme og derefter foreslår, at de laver et satanisk ritual sammen. Jenica er egentlig kun en popsatanist, men hun synes, at antydninger om rituel sex lyder meget spændende. For Victor er ritualet dog blodig alvor, og han bliver så optaget af det, at Jenica nærmest går i panik over ham. Victor selv bemærker det ikke rigtigt i sin ekstase.

Da Jenica vågner næstmorgen, har hun ikke helt fordøjet nattens oplevelse. Hun vil ikke indrømme over for sig selv, at det skræmte hende, for det var jo faktisk en af hendes hede fantasier, som hun fik udlevet. Da hun på en eller måde dog må tage afstand fra ritualet, griber hun i stedet til saksen og klipper sit berømte lange hår af: Hun fjerner sig fra sin identitet som Jenica med byens flotteste hår så da hun igen ser sig selv i spejlet, har hun svært ved at genkende sig selv. Nu kan hun bedre håndtere det skete. Da Victor vågner, bliver han meget forbløffet men spørger ikke. Han tager det som et bevis på, at ritualet har tjent sit formål; At indvie hende til Satan.

STIKORD: Seksuelt ritual, Jenica fortryder lidt Victor tager det alvorligt, Jenica klipper sit hår af

Mindre plot: Gad vide om Esben virkelig er bøsse? + Gid jeg var en ridder!

Jon har sat det rygte i gang, at Esben er bøsse, da Esben endnu ikke har vist nogle tegn på at være interesseret i piger. Det har han heller ikke, for Esben er meget genert på det område, selvom han selvfølgelig også er lidt nysgerrig. Inderst inde er han lidt gammeldags i sin småridderlige opfattelse af kærlighed. Gruppens fjollehoved har altid haft en drøm om at slippe af med sin klodsethed og udleve sin ridder, men han har sin motorik og vennernes latter imod (I løbet af spillet kan Cecilia dog for alvorligt brug for en ridder, og har kan Esben springe til). Han er en ægte romantiker, der desværre skammer sig så meget over sin klodsethed, at han ikke rigtigt tør fore sine idealer ud i livet af angst for at forkludre dem. Derfor har gruppen heller ikke oplevet ham som forførereren. Simpelthen fordi Esben er bange for endnu en gang at blive til grin.

Esben er dog meget charmerende i al sin uskyldige drengethed, så Jenica beslutter sig for at efterprøve Jons påstande om Esben. Hun får dem grundigt modbevist, ved at forføre ham, og Esben mister i farten sin mødom Uden at han dog indvier Jenica i dette forhold. Han ved ikke, om han fortryder, for det var jo en god oplevelse, men han havde nok drømt om, at det skulle være den store kærlighed første gang. Oplevelsen med Jenica var lidt for overfladisk til at stå som noget specielt resten af livet, hvilket Esben havde forventet at denne oplevelse ville. Desuden frygter han at falde i Solles agtelse, selvom det irriterer ham, at han tænker sådan.

STIKORD: Esbens indre ridder, Jenica forførte Esben, Esben mistede sin mødom.

Opsamling

Der er meget at holde styr på, så det kræver nok et par gennemlæsninger, at få fat på det hele. Alle gemmer på hemmeligheder, og intet er hvad det giver sig ud for, men da det hele ikke skal ikke skal gå op i en højere enhed til slut, vælter et par svipsere ikke hele spillet.

Hold Sedeacs skæbne som udgangspunkt, så skal spillerne nok holde styr på deres interne intriger - håber vi på. Historien er nærmest sat op som en tragedie, hvor alle straffes til sidst for deres manglende mod til alt stå frem. Alle deres hemmeligheder bliver de svagheder, der gør, at de ikke kan handle frit, når det gælder. Altså jo mindre de får gjort noget ved det!

Den for Sedeac lykkelige slutning (hvor Cecilia uselvsk ofrer sig for ham) er vel afhængigt af Sedeacs overtalelsesevner i slutscenen, men der findes andre slutninger, der ikke er den rene fortabelse for de seks:

Sedeac kan ikke tvinge Cecilia til at gøre noget mod hendes vilje, for så bliver der ikke rettet op på historien, så hvis gruppen kan stå sammen mod Sedeac, kan de fortsætte deres liv som hidtil For nogle af dem vil det være lykkeligt.

Hvis det lykkes Cecilia at overbevise Victor om, at han bor vende sig bort fra satanisme (gentage Skt. Cæcilies historie) må Sedeac også give op. Det vil også være en sejr for de fleste. Desuden afhænger afslutningen meget af, hvor langt karaktererne er nået med deres egne skæbner.

Hvis der stadig er nogle uopklarede spørgsmål, står vi naturligvis gerne til rådighed

Historien om Sedac og Cæcilie

Jeg havde rejst længe, da jeg kom til landsbyen. Den var ikke særlig stor - kun et samlingssted for bander, som hilste venligt og ærbødigt på mig, en nyuddannet præst. Det jeg lagde mærke til var den triste, glædesløse, kummerlige stemning i byen. Det var nok derfor, at hun lyste op. En smuk ung pige med mørkt hår og englehvid hud. Hendes læber var sarte og milde. Hendes dybe og store øjne strålede af venlighed. Jeg var fuldstændig betaget af denne engel - jeg var forelsket ! Jeg fulgte efter hende til hendes hjem, der viste sig at være præstegården.

Jeg blev godt modtaget af den fine præstefamilie. Men ubehag begyndte ligeledes at fylde mig, for hvorledes skulle jeg være værdig til hende, som allerede havde alt. Dette blev da også bekræftet, da jeg efter nogen tid dristede mig til at anmode hendes fader om hendes hånd. "Min søn, De er en god Mand, og det værdsætter jeg, men jeg ønsker for min Datter Cecilie, når jeg ægter hende bort, at hun stadigvæk vil kunne leve som nu." Modløs forlod jeg præstegården i visheden om, at jeg aldrig ville få hende.

Som månederne gik blev min elendighed og tvivl til Gud større i takt med, at min kærlighed til hende voksede. O, min Cæcilie, navngivet efter helgeninden i hendes faders egen kirke. Jeg bad min Gud om at lindre min smerte, om at slukke flammen i min sjæl, om at skåne mit stakkels hjerte for lidelsen. Dog syntes jeg aldrig at føle hans kærlige nærvær. Havde han ladet mig i stikken? Hvor var min barmhjertige Gud, der lod guldets magt besejre kærlighedens? Alt håb svandt bort. Men så en nat, hvor jeg havde dulmet min smerte med flasken, mærkede jeg en stemme kalde, dybt nede fra. Så indtagende den var: "Fornægt din Gud og Tro, og slut dig til Os. Vi vil skænke dig guld til at få den Kvinde, du elsker. Det er den eneste Måde: At spille deres Spil og opfylde Kravene! Jeg var som vågnet fra de døde, da jeg sindssyg af glade skreg: "JA ! Jeg afsværges min Gid og Tro, og tjener kun DIG !! Den nat ændredes jeg!

Stolt vendte jeg tilbage med guld, som jeg forklarede som en pludselig arv. Faderen favnede mig som sin svigersøn, men Cæcilie var tavs. Da hun var alene, opsøgte jeg hende: "Kæreste Cæcilie, tillad mig at tale frit: Jeg elsker Dem! Hendes øjne strålede ej mere, og hun så bort: "Jeg elskede Dem en gang, da De var her første gang. De var smuk, men nu er De forandret. Deres Blik er koldt, og Talen synes hård. De virker ældet, som om man har taget Deres dyrebareste øje: Håbet." Hun havde ret, det var sandt: Jeg følte mig ganske tom. Hun var alt, hvad jeg ville have. "Cæcilie, Svar mig ærligt, elsker De mig blot lidt?". "Jeg elsker Dem ej". Hun rejste sig og gik.

Indvendigt kogte jeg af vrede og svig, og jeg ilede til mit kammer, hvor jeg forrettede en messe til den Onde selv, for det måtte være ham jeg tjente nu. Indsmurt i dyreblod anrøbte jeg om magt, styrke og skønhed til at vinde hende tilbage. Kun en dyb hæs og hånlige kvindelatter rungede, og huset skælvede. Lunefulde og grusomme Skæbne! Hendes Fader brød døren ind, han troede jeg var kommet noget til, og der så han mig i færd med den Sorte Messe. Hans øjne lynede af vrede, harme og afsky. Straks tilkaldte han nogle folk, som sparrede vejen for mig i døråbningen. Flugt var umulig. Jeg kunne høre hans ene ord: "Exorsisme!" Men jeg så kun hendes øjne for mig.

I kælderens mørke prøvede de at piske Satan ud af mig, men jeg skreg ikke, selv ikke da de flåede det øje ud, som Satan si igennem. Hele tiden lo jeg, for jeg kunne ikke og ville ikke frelses. Jeg tilhører det altopslugende Onde. Til sidst blev jeg så fyldt af vrede, at jeg flåede i lænkerne af al kraft for at komme fri. Det lykkedes, det Onde hjælp mig, og jeg slap bort.

Jeg løb op gennem huset og stod pludselig i en stue, og der sad hun med ryggen til i bøn. Jeg listede mig hen til hende og lagde en hånd på hendes mund Hun spilede øjnene op, da hun så mig som en gennem pisket blodig mand, hvor huden hang i laser. Jeg så hengivent på hende med mit ene øje, for hvor det venstre øje havde siddet var nu kun et gabende hul. Hun besvimeede i mine blodige arme, og jeg kastede hende op på mine skuldre og løb væk med hende, idet jeg skreg: "Hvis jeg ikke kan få hende i Guds navn, så lad det blive i SA TANS!" Uden at sanse smerten løb jeg op til kirken, hvor jeg blidt lagde hende på stentrappen og barrikaderede dørene Udenfor kunne faderens råb høres. Han ledte ophidsede bønder an imod mig. Jeg gik op til hende, hun skreg af angst, og jeg bøjede mig ned og kyssede hende. Hendes ansigt var fuld af afsky.

Med mit eget blod tegnede jeg et omvendt kors på trappen, mens hun hulkede: "Skt. Cæcilie, beskyt mig. Fader Vor ... ", men længere nåede hun aldrig, for jeg fortsatte: "Du som er i Helvede. Helliget vorde Dit Navn, komme dit Rige! Ske din Vilje på Jorden såvel som i Helvede. Vi tager det som retmæssigt tilhører os og færdes ej på Lidelsens stier. Led os i fristelse og fri os fra falsk Tomhed, til dit er Riget, Magten og Æren i Evighed, Shehamforash!

Hendes tårer bragte mig nu kun glæde og jeg tog hende hårdt og brutalt foran alteret. "Lad mig få min Datter, O du Djævel, i Jesu Navn", råbte hendes fader. Jeg pressede hånden for hendes mund, så de ej kunne høre hendes skrig. "Glem det gamle hykleriske stodder, hun er allerede død. Ofret til Satan som hans brud!" Et brøl lød fra mængden, og faderen skreg tilbage: "Må du blive renset i flammernes ild eller dem være dig en forsmag på Helvedes Flammer!"

Da kirken stod i flammer, skreg hun af sine lungers fulde kraft af fortvivlet smerte og angst, så faderen kunne høre det, men for sent". FORBANDET!

DE SEKS KARAKTERER

- og deres eventyrere

SOLLE

Solveig Heidi Eriksen

Stakkels Solle! Det eneste hun vil, er at få en smule fred til at finde sig selv, men fra alle sider bliver der trukket i hende. Jon kæmper for at deres incestforhold skal være i al evighed, så de kan blive sammen. Jenica er lidenskabeligt forelsket i Solle og drømmer om at elske med hende. Victor skræmmer hende, men vil fra sin side gerne lære hende at kende. Er der noget at sige til, at hun søger tilflugt hos den uberørte Cecilia og den uskyldige Esben? Solle vil fri af Jon, men kan hun lade være med at ofre sig for andre, så hun kan få styr på sig selv?

Eventyrer: Kleriken Flamme

Den handlekraftige Flamme, der både kan råbe højt og slå fra sig. Flamme udtrykker alle de sider i Solle, som hun tit selv glemmer. De er et billede på, hvad der gemmer sig i hende, hvis hun selv skulle være i tvivl.

JON

Jon Røn Eriksen

Solles mærkværdige storebror hvis eneste holdepunkt i livet er hans Solveig. Han er en sær blanding af dreng og mand. Et seksuelt barn, der ikke tænker over sine handlinger. Skjult under en tyndt lag moral styrer hans drifter alle hans behov for kærlighed, morskab og ikke mindst sex. Kan Jon fastholde Solle og på den måde blive lykkelig eller indser han, at han må blive voksen?

Eventyrer: Elverhelten Vind

Vind er som Jon selv en lidt ubehagelig type, der foregiver at være venner med alle, som han moder på sin vej. Dybest set er Vind en meget rendyrket elveracist, der holder sig til sine egne. Nøjagtigt lige som Jon, der foretrækker sin egen kødelige søster.

VICTOR

Victor Frederiksen

En splittet personlighed, der opretholder en meget pæn overflade for at dække over det indre, som han forventer at alle vil væmmes over. Af udseende ligner han Jon lidt, idet de er nogenlunde lige høje, begge har skrå øjne og langt blondt hår. Jon har bare kobberblondt, hvor Victor mere ligner en arier for at lade det ydre til en svare til det indre.

Victors bløde punkt er Cecilia, som han er forelsket i på en noget besiddende måde, som hun både tiltrækkes af og frastødes af.

Eventyrer: Kaosridderen Torn

Torn er alt det, Victor endnu ikke selv har turdet udtrykke. Han bruges til at vise Victors potentialer over den, der skal spille ham. Han advarer også ile andre om hvad de har i vente. Victor selv har brugt Torn til at udleve sine fantasier om Cecilia.

JENICA

Jenica Bertelsen (Udtales Djenika med tryk på anden stavelse)

Jenica er den type pige, som alle drenge begærer men som ingen vil gifte sig med. Hun har haft utallige kærestes, som hun dog sjældent har beholdt over et halvt år, til trods for at hun drømmer om den store kærlighed. Generelt er hun en glad og udadvendt pige, der bekymrer sig om andre, men hun tør ikke for alvor udtrykke sine lidenskaber af angst for at blive såret. Derfor fordyber hun sig aldrig rigtigt i noget, så hun betragtes af de andre som mere overfladisk end hun vitterligt er.

Eventyrer: Elverpigen Forår

Ligesom Jenica søger Forår efter den store kærlighed uden rigtig at finde den. Jenica spiller mere eller mindre sig selv uden at erkende det. Hun bruger Forår til at føle sig så smuk, som hun ikke selv tror på, at hun er.

CÆCILIA

Cecilia Engèle Lys Rheinländer

Cecilia er gruppens uskyldige pige, der ikke er så uskyldig igen efter hendes fars selvmord. Hun er derimod en type, der passer på sig selv, og derfor ikke kaster sig ud i hvad som helst bare for at opnå noget på kort sigt. Derfor er hun også gruppens enlige jomfru med en romantisk og lidt naiv tankegang, selvom hun langtfra er dum. Hendes religiøsitet er meget velovervejet fra hendes side, hvilket på nogle punkter gør hende mere moden end gruppens andre medlemmer.

Eventyrer: Trolåkvinden Stråle

Stråle er den handlekraftige udgave af Cecilia. En stolt og modig kvinde beskyttet af sin gudinde. Jomfruen Cecilia nyder i al hemmelig Torns begær efter Stråle, som hun dog aldrig vil lade ham få. I hvert fald ikke for Cecilia er sikker på, at hendes sublimerede følelser kan overføres til en kæreste i virkelighedens verden.

ESBEN

Esben Martin Bjørnøe

Esben er klovn, der egentlig ikke ønsker at være en klovn. Helst ville han tages alvorligt og beundres lidt for sine gode sider, men verden er ikke særlig barmhjertig over for hans drømme. Hans ridderlighed er også et ønske om at kunne dyrke hjælpsomheden, venligheden og finfølelsen uden at blive nedgjort som svag. Desværre er Esben så venlig at han vil virke svag over de mere samvittighedsløse typer.

Eventyrer: Gøgleren Latter

Esben yndlingskarakter! Latter var det oplivende, muntre element i en meget alvorlig samling af eventyrere, hvilket også svarer til Esbens rolle i denne gruppe, Latters død for Torns hånd betyder, at Esben måske har fået øjnene op for nogle af Victors dystre sider. Den rummer også en advarsel om ikke at lade sine knække/dræbe af det Onde.

Fordeling af personerne

SL's guide til de seks personligheder

Eftersom MEGET af spillet afhænger af personernes indbyrdes forhold er det vigtigt at få fordelt rollerne så optimalt som muligt. Meget er tabt, hvis spillerne ikke formår at kunne leve sig ind i netop den karakter de får tildelt. Derfor vil vi anbefale at der ofres noget tid på at snakke med spillerne, så besætningen bliver optimal som muligt. Den brugte tid vil være fornuftigt anvendt. Tilfældig fordeling af rollerne kan forkludre meget i dette spil

Start med at snakke om hvad de tidligere har spillet og hvad de foretrækker af figurer, men stop dem inden de begynder at referere alle deres oplevelser (det kan i sig selv være en kunst...). Læg især mærke til hvem, der har drivkraft og hvem, der virker passiv.

Her tillige en lille guide til, hvad du skal se efter hos spillerne. For sjov skyld har vi lavet en parallel til hvilke karakterer spillere af Skyggernes spil... 's karakterer også vil tiltrækkes af. Eksempelvis var ham, der spillede Jon meget enig i, at en person, der tilbad Lord Soth (Dragon Lance) også ville elske at udspille sig i Jon. Hvis spillerne er hjemme i fantasy- og gyselitteraturen kan deres personlige favoritter give et fingerpeg om deres lyster.

Nogen af henvisninger skal tages med et glimt i øjet, og nogen dækker kun visse facetter af personligheden. Vi håber ikke, at vi krænker nogens religiøse overbevisning eller fornedrer nogens helte eller heltinder.

SOLLÆ

Solle er en karakter der i høj grad bygger på de indre konflikter. Hun er så flink, at hun altid ofrer sig for andre. Se efter blidhed, evnen til at ofre samt et stænk åndelig masochisme.

Beslægtede karakterer: Silvara (DragonLance), Morgaine (Tågerne om Avalon), Beverly (Det Onde, Stephen King), Prinsesse Adalena (Atlantis)

JON

Jon er helten, der ikke tænker sig om Hans enorme drivkraft gør at spørgsmål om moral slet ikke nå rat komme frem i hans hoved, når han handler. Han lever kun for sin besættelse af Solle. Se efter impulsivitet, charme og manglende samvittighedsnag

Beslægtede karakterer: Lord Soth, (Dragon Lance), Lestat (Interview with a Vampire), Madmortigan (Willow), Gaston (Skønheden og Udyret)

VICTOR

Victor får sin energi fra sin dobbelthed. Han opretholder sin pæne overflade, men drømmer om at forkaste al moral og udleve sit mørke jeg. Se efter evnen til både spille god og ond, mod til at udspille sig lidenskabeligt samt intelligens.

Beslægtede karakterer: Victor Frankenstein Kenneth Brannagh eller Mary Shelley versionerne), Dr. Jekyll og Mr. Hyde, Gilthanas (Dragon Lance), Dommer Frolo (Klokkeren fra Notre Dame)

JENICA

Jenica spiller meget på sin seksualitet. Den er hendes indgangsvinkel til det meste. Hun er meget kvinde samtidig med at hun er barnligt ensidig. Se efter lidenskab, jalousi, omsorg og seksualitet (luderen)

Beslægtede karakterer: Morgause (Tågerne om Avalon), Kitiara (Dragon Lance), Mhanda (Atlantis)

CECILIA

Cecilia er religiøs uden at være fanatisk. Hun forener uskyld og styrke, men forstår ikke helt hvad der sker omkring hende. Se efter madonna seksualitet, indfølelse og manglende beslutningsevne.

Beslægtede karakterer: Crysania (Dragonlance), Galadriel (Ringenes Herre), Christine (Phantom of the Opera)

ESBEN

Esben er den følsomme type, der skjuler sig bag en munter facade. Den miskendte ridder. Han er klovn uden at være smart. Se efter oprigtighed, jordbundethed og enspændmentalitet.

Beslægtede karakterer: Willow (Willow), Karl Løvehjerte (Brødrene Løvehjerte), Bilbo Sækker (Ringenes Herre), Quasimodo (Klokkeren fra Notre Dame)

Mere generelt om besætningen

Fordelingen af rollerne i en tilfældigt sammensat gruppe bliver sjældent helt perfekt, men med lidt snilde går det nok alligevel.

Cecilia og Victor er i den sammenhæng dem, der skal prioriteres højest, da det er disse to. Sedec knytter henholdsvis til Cæcilie og til sig selv. Victor er desuden den figur der skal åbne tredje akt ved at lokke Cecilia ud til kirken. Hvis han svigter kan Sedec's tilbud dog gå videre til Jon ligesom i spileksemplet. Hvis både Jon og Victor svigter lægges der op til en lykkelig, men også noget kedelig slutning.

Jon har egentlig ikke den store betydning for hovedplottet, men han kan sætte meget i gang, så også han bør vælges med omhu. Gruppens højtråbende person anvendes nok bedst i Jon, med mindre det er en type, der går alle på nerverne. Jon anvendes i øvrigt fint på en ikke særlig spidsfindig spiller. Victor derimod kræver en vis udspekulerthed.

Solle er den person, som de alle sammen kender hinanden igennem. Til gengæld er hendes funktion under spillet ikke særlig vigtig, så hvis du sidder med en spiller, du på forhånd ved enten ikke vil yde noget til spillet eller direkte vil ødelægge det, kan den person bindes i Solle. Ellers er det Jenica, der bedst kan ofres, da hun har mindst betydning for hovedhistorien. Hun er mere et kaoselement, der med lidt held kan redde Solle fra sin storebror.

Bliver du nødt til at gå så langt som til at ofre en af spillerne under spillet, er det først og fremmest Jenica der kan undværes, da ingen af de andre motivation ligger i relationen til hende. Overvej desuden om spilleren kan uskadeliggøres på andre måder. De forskellige bipersoner kan nok få lokket en besværlig spiller ud på i en lang gåtur i skoven, hvis der er brug for det. Afgrunden i kirken kan i øvrigt også bruges som set-up til en spillers død.

Et problem der muligvis kan opstå, er mangel på piger til at udfylde de feminine islet i gruppen. Hvis der kun er en pige i gruppen er det sandsynligvis bedst at bruge hende på Cecilia, da både hendes manglende handlekraft og hendes på en gang stærke og svage personlighed nok er udpræget feminin. Både piger og drenge kan nemt overspille denne figur.

Jenica er derimod en type som drenge har let ved at finde frem, når det nu skal være. Som sexsymbol er hun desuden en type som tit optræder i film og tegneserier, og som derfor er ganske velkendt. I den omvendte situation er det nok Esben, der rummer flest bløde sider. Men lad dette lide kun være løse retningslinier! Drenge kan godt spille blide heltinder, og piger kan sagtens spille dumme maskuline svin, ved vi af erfaring.

Spilletets opbygning

Spillet er grundlæggende delt ind i en ouverture og tre akter. På de næste sider præsenteres historien i den rækkefølge som vi forventer, at scenerne kommer til at foregå i.

Det er selvfølgelig ikke givet, at det kommer til at gå sådan. Faktisk langt fra. Især anden akt lægger op til meget improvisation fra spillernes side, som vi håber SL vil imødekomme.

Ouverturen og første akt er fra vores side meget fastlagt, mens vi håber, at resten af spillet vil udvikle sig meget ud fra spillernes initiativer. Det er på dette tidspunkt, det vil vise sig, om stemningen er så levende, at det lige frem kan blive magisk.

Scenerne præsenteres med deres muligheder og begivenheder. De handout, der er tilknyttet scenen, sættes ind, hvor vi mener de vil passe. Handout knyttet til Sedeacs historie kan SL selv disponere. Vær opmærksom på, at Victor modtager "GUDS HUS"

Om at slippe bordet

En smagssag. Hvis spillerne ikke vil, er det næsten umuligt. Som spilleleder kan man opfordre dem til at spille scenerne, leve sig ind i rollerne og røre ved de andre, når det er naturligt. Et knus kan gøre meget. Personligt kan vi ikke udstå, når nogen er meget indirekte i deres replikker: "Solle siger, at hun...", siger den person, der spiller Solle. Den slags ligger alt for stor afstand til rollespillet. "Jeg går hen til Cecilia og...siger: "Jamen så gør det! Cecilia står lige der henne!" En fin ting at undgå i starten er, at få spillernes rigtige navne frem. Hvis de andre spillere fra starten identificerer spilleren som eksempelvis Victor er meget vundet. Prøv i det hele taget at opfordre spillerne forholde sig til hinanden som om, de var de seks karakterer.

Stemningen er også meget vigtig, men hvordan skaber man illusionen om Hønehus, skov og kirke i et klasseværelse? Vi foreslår først og fremmest at lyset neddæmpes - hvis det er muligt (mørke er en god ting. Stemningsfuld musik også!). Handouts kan brændes i kanterne. SL kan medbringe rekvisitter til spillet. Et kors til Cecilia. En attrapkniv til køkkenet. En inhalator til Victor etc. Når Hønehuset beskrives første gang, giver det en god virkning at udpege hvor køkken, soveværelse etc. befinder sig i lokalet. Det gør det lettere at rejse sig fra bordet i begyndelsen. Brug også inventaret til at bygge sofaer, andre osv., når det kan bruges. Sørg også selv for at spille situationer, som man ellers bare ville fortælle.

Spillet nærmer sig

Så kan det ikke udsættes længere. Rollerne er nu besat. Spillerne er ved at få en fornemmelse af deres hemmeligheder, og de venter på at komme i gang. Vi håber, at de ved, hvad de skal vide om sig selv og hinanden. De har en fornemmelse af deres rollespilsgruppe og har muligvis fornemmet at spillene hos Solle er en tilbagevendende begivenhed. Det eneste der mangler er en beskrivelse af Solles hjem. .. Gør det grundigt, så de kan orientere sig i huset. Nævn også deres små ture i skoven og pointer gerne, at selvom de har rendt meget i skoven, kender de den ikke særligt godt ...

Hvis spillerne ikke er vant til at spille systemløst skal de også have lidt at vide om den form for rollespil. Vi håber at I selv har noget erfaring på det område, men ellers kan I altid ringe. (Malle 21 64 03 57, Maria 20 70 09 67)

Overture: Mens Solen går ned. ..

Dette er ment som en lille stemningsting, der kan fortælles eller oplæses efter smag. Den fortæller lidt om området, karakterernes udseende, hvordan de ankommer til Hønehuset og hvad de har lavet lige inden den første scene. Del evt. spillernes første handout ud inden optakten, og instruer dem i, at de først må læse dem, når den er afsluttet.

Lyset over landskabet virker blegt. Det er efterår, nærmere bestemt sidst på eftermiddagen den 22. november. Vejret er typisk for denne årstid koldt og blæsende. I hulningerne på markernes jord hvirvles småsten og tørre blade afsted mod den begyndende solnedgang i vest. Det er på tide for mennesker at krybe inden døre.

På gårdspladsen på en mindre gård er to ældre mennesker i færd med at bære deres tasker ud til en slidt Opel. En stor schäfer travler hvileløst rundt omkring dem. Inde i stalden rumsterer en hest. Begge dyr fornemmer, at de snart skal være alene. Så smækker manden bagagerummet, og kvinden stiger ind i bilen efter at have klappet hunden. Den gør højlydt, da bilen drejer ud fra gårdspladsen.

Lidt henne af vejen passerer Opelen en anden bil, der kommer kørende. Denne bil drejer med en knasen i småstenene ind på den gårdsplads som den anden lige havde forladt. Schäferen gør truende. En kvindelig pige med langt mørkebrunt hår stiger ud fulgt af en smilende ung mand med et stort krøllet hår, der hele tiden blæser ned i øjnene på ham. De begiver sig ned mod en mindre bygning, dog vender kvinden sig lige om og vinker til kvinden på førersædet, da bilen kører igen. Hun ser ud til at være pigernes mor. Oppe på tagrygningen letter en stor fugl og flyver med langsomme vingeslag ned mod marken bag huset.

Fra den modsatte retning af den, bilen kørte, kommer to unge gående nede fra efterårsskoven for enden af vejen. De ser ud til at være søskende, begge med lidt skrå øjne og lyst, kraftigt hår. Men hvor hendes synes at lyse i guld, er hans lidt mere kobberfarvet. Over dem pisker vinden skyerne afsted.

Ved synet af de to andre sætter kvinden i løb og omfavner dem, da hun når derhen. De gengælder glade hendes knus. Derimod virker de lidt overraskende over den unge mands tilstedeværelse, selvom han dog også modtages smilende. De virker alle fire i godt humør. På den endnu blå himmel skimtes et cirkelrundt måneomrids. Det bliver fuldmåne i aften.

Nogle kilometer derfra ude ved den triste hovedvej hopper de to andre unge af bussen. Endnu en dreng og en eksotisk udseende pige. Vinden tager i hendes korte, sortbrune tavsler. Hun løfter ubevidst hånden for at stryge håret væk fra ansigtet, men stopper snart smilende, da det går op for hende, at der ikke er nogle lange lokker der falder ned i ansigtet på hende. Den anden ser lidt undrende på hende, og hans blå øjne rummer tydeligvis et spørgsmål. Hun smiler forførende tilbage med sine dybe brune øjne, og retter denne gang med fuldt overlæg på tjavserne. Hans hvidblonde hår er ret tilbage i en stram hestehale, som vinden ingen chancer har for at rive løs. De begiver sig op ad vejen, mens kulden forsigtigt lister ind under tøjet.

I den lille bygning er de fire andre i gang med hvert sit. Ham med krøllerne sidder bøjet over et ark papir, mens han kaster med sine terninger. Dog virker han ikke særligt entusiastisk. Den blonde pige sidder og stirrer frustreret på en stor bunke papir, som hun bladrer febrilsk i. Hun læner sig langsomt tilbage i sofaen og ser opgivende ud i luften. Den anden pige er ved at lave the, mens den unge mand med

det kobbergylde hår netop er kommet ud fra badet. hans hår er endnu fugtigt, og han ser dovent omkring sig. Dampen fra badeværelset bølger ind i rummet.

Da klokken nærmer sig seks bliver døren ud til åbnet, og den smukke eksotiske pige kommer ind sammen med sin ledsager med hestehalen. Deres kinder blusser af blæsten. De andre stirrer målløst på pigen. Hun stirrer for sin part overrasket på ham, de andre kalder Jon.

Efter denne optakt læser spillerne deres første oplæg.

Solles optakt (Solle)

Nu er de alle sammen kommet. Egentlig var det min tur til at være spilleder i aften, men fordi Jon dukkede op sidste weekend har jeg slet ikke kunnet overskue at forberede noget. Jeg ville så have lavet det her i eftermiddag. I stedet overtalte Jon mig til at gå på opdagelse i den gamle skov. Vi har faktisk aldrig fået udforsket den særligt meget før. Lidt ærgerligt, for vi fandt en helt vildt rollespilsagtig ruin. Der var stadig en smule vægge og lidt gulv med et stort dybt hul i, men det var meget overbegrøet med græs og alt muligt. Jeg tror, at de andre vil tilgive mig, hvis Jeg i stedet for at spille foreslår vi lave en lille udflugt til ruinen...

"Hvad fanden har Jenica gjort ved sit hår???"

Jons eftermiddag (Jon)

Jeg inviterede Solveig med mig skoven i dag for at genopfriske gamle minder. Det blev desværre ikke til noget, men vi fandt en resterne af en nedslidt ruin. Jeg har aldrig set den før, selvom den ikke lå så langt væk. Der var lidt vægge, resterne af et gulv, hvor der var et stort hul i. Det var spændende, selvom mine planer med eftermiddagen ikke blev til noget. Det kan sikkert nås endnu!

Plejede Jenica ikke at være temmelig langhåret?

Den charmerende Jon (Victor)

Jon? Solles smarte scorekarl af en storebror. Er han kommet tilbage? Jeg havde ellers glædet mig over at han var begyndt at læse i København, så var vi da fri for ham! Han plejede at spille elveren Vind. Jon tror, han er så smart. At han er så sov og underholdende, men når alt kommer til alt er han bare en selvcentreret flødehelt uden nosser, taket eller tankevirkksomhed. En hund i et sæt kegler. En tyr i en glasbutik. Ha, for en helt. En rigtig helt, der blot behøver at smile drilsk og sende et forførende blik, så ligger heltinden villigt for hans fødder... Tag bare Jenica som eksempel. Jeg takker det onde for Cecilia ikke er forblindet af ham...

Den charmerende Jon (Jenica)

Jon?!? Solles lækre storebror? Hvor fedt at han er her! Jeg var sammen med ham engang – han er den vildeste i sengen og totalt sexfikseret. Slet ikke ligesom Solle, der hader at snakke om sex. De to er rigtigt søde sammen knuser og krammer, selvom Solle altid prøver at smyge sig ud af hans arme lige som en kattekilling. Han er vist ret dominerede på en kærlig måde. Fortæller tit Solle hvad hun skal og ikke skal, så hun virker tit lidt mat, når han ikke er der. Men det er da fedt, hvis han er hjemme på week-end. Ellers var han jo begyndt at læse i Købehavn. Da han stadig spillede med os plejede han at være elverynglingen Vind.

Den charmerende Jon (Cecilia)

Jon... Er det virkelig ham der er tilbage... hvordan kunne eg nogensinde glemme hans stråleglans? Hvordan kunne jeg nogensinde tro, at mine følelser for Victor kunen forveksles med kærlighedne til dig, Jon. Hver gang jeg bare tænker dit navn, er det som jeg svæver på lyserøde skyer, og når du ser på mig, banker mit herte vildt og heftigt. Jeg bliver åndeløst betaget af dine smukke grønne øjne. Åh Jon, så du mig blot, da ville jeg være din... Det er dig, jeg ønsker til at indvie mig i den fysiske kærlighed. Hvilket lykketræf har mon bragt ham tilbage??? Men hvorfor har Jenica klippet sit vidunderlige hår. Jeg ville have givet min højre arm for at have haft hendes manke.

Den charmerende Jon (Esben)

Jon? Solles storebror. Smart, charmerende gut... han plejede at være med i gruppen, indtil han flyttede til København, for at studere et eller andet. han er da meget flink, men slet ikke på samme måde som Solle. Jon kræver en del opmærksomhed. han plejede at spille elveren Vind. En spøjs type. Gad vide hvorfor Solle ikke har nævnt, at han er kommet hjem?

Jeg forstår slet ikke, hvordan Jenica kunne klippe det hår?

Herfra kan spillerne forhåbentligt få en samtale i gang. Enten om Jenicas hår eller Jons uventede opdukken. Lad gerne spillerne satte ord på deres følelser, så de ikke får nogen chance for at gemme sig. Får de for hurtigt udtømt de oplagte emner kan gårdens døve lille kat (kaldet Døvemis) dukke op med et flænget øre, så der er noget meget konkret at forholde sig til. Pigerne kan pylre om katten, og drengene kan more sig over pigerne. Beskrivelsen i begyndelsen af spillet giver dem en situation at gå ud fra. Før eller senere begynder de nok at snakke om aftenens rollespil, så Solle må gå til bekendelse og indrømme, at hun altså ikke kunne nå at forberede noget. I stedet foreslår hun en udflugt til ruinen. Hvis spillerne ligefrem nægter, springer man herfra til Sedeacs besøg på gården.

Gennem den dunkle skov og ud til ruinen

Når gruppen tager af sted så gør noget ud af at beskrive gårdspladsen. Lampen på væggen, der oplyser området. Schæferen, King der render rundt og gør. Hesten Mulle der vrinsker højlydt inde fra stalden Den levende stemning omkring dem. Det vil på dette tidspunkt være blevet tusmørket, og samtidig er blæsten stilnet af og vejret er rarere at være ude i. Lad evt. King reagere på personerne.

Turen ud gennem skoven forløber i et roligt tempo, så personerne kan få mulighed for at tale sammen, så deres interne følelser for hinanden kan komme til udtryk. Mens de går i skoven er der meget mørkt. Selvom det er fuldmåne, er skoven så tæt at lyset ikke trænger igennem.

Gør meget ud af beskrivelsen af skoven. De krogede træer der kan ligne mennesker. De åbne pladser mellem træerne, hvor lys og skygger blander sig. Vindfælderne, som man kun gemme sig bag. Gamle træer, der ligger hvor de faldt. De må ikke få fornemmelsen af en almindelig åben bøgeskov, som man let kan overskue. Denne her skov er enhver rolle spillers drøm (og den ligger på Fyn)

Ruinen

Resterne af Sedeacs kirke befinder sig i en åben lysning. Lyset fra fuldmånen vil give stedet et meget overjordisk skær, og spillerne vil ikke behøve lygter for at undersøge stedet nærmere.

Ved dette første besøg skal de studere ruinens form nærmere for at opdage, at det drejer sig om en kirke. Den er på størrelse med en almindelig dansk landsbykirke. Rester af væggene står der endnu. På de bedst bevarede steder i omkring en halv meters højde. Andre steder mangler de helt. Græs, ukrudt og meget andet skjuler gulvet, men hvis de undersøger det nærmere vil de finde det helt unaturligt godt bevaret. Det er faktisk forbløffende intakt, om end meget slidt og medtaget. Dette skal dog kun fortælles til den ekstremt årvågne spiller.

Henne hvor trappen til alteret har været (og hvor Sedeac i sin tid voldtog Cecilia), findes et stort hul på omkring en mandslængde i diameter. Der er intet at se dernede, for det er bundløst, og vil opsluge enhver der hopper derned. Hullet er Sedeacs udgang til denne verden og det kan ikke dækkes, før han er borte.

I det højre sideskib findes resterne af en søjlefod. Her plejede Skt. Cecilies statue at stå. Spillerne må på dette tidspunkt nøjes med den forvitrede sokkel. Omkring søjlefoden ligger også rester af gitterhængsler, der tidligere har holdt lågen til buret omkring statuen på plads. Også en ældgammel nogle med et mærkeligt monster på hovedet ligger i græsset i sideskibet. Nøglen hører til gitteret og til kirkedøren. Når nogen tager den op vil den smuldre, men den dukker op senere.

Skjulte øjne (Esben)

Det er som om at jeg fornemmer, at der er andre end os her. Jeg føler at der hele tiden er nogen der ser på mig. Lidt uhyggeligt!

Den gamle præst er til stede og holder øje med Esben. Sedeac er ganske givet også i nærheden. Uhyggen er stadig meget indirekte.

Afgrunden (Jenica)

En let tåge samler sig om dig, da du stirrer ned i hullets mørke. Du blinker en enkelt gang og ser: Du står på kanten af en dyb kløft sammen med Cecilia og Jon. Pludselig skrider jorden under dem, de falder, men når lige at gribe fat i kanten. Du kan redde een, men prøver du at redde begge, trækker de dig med sig ned. "Hvem vil du redde, Jenica?"

Jorden smuldrer under deres hænder og de falder hvirvlende ned i den altopslugende afgrund. Du blinker igen.

Hvis Jenica bevæger sig hen til afgrunden ved altertrappen vil hun opleve denne drøm, der viser Jenicas to kandidater at havne sig på. Den oplagte og den rigtige. Vil hun forstå at vælge rigtigt?

Hvis gruppen ikke selv begiver sig hjem, når der ikke er mere at udforske begynder det at blæse koldt.

1. Akt skyggerne bliver levende

– den paranoid stemning optrappes langsomt

Den akt aktiveres ved den første oplevelse, der fortæller, at noget er på færde: Solle, der fanges i tågen. Herfra skal spillerne mere og mere opleve at de er fanget i noget, de ikke kan kontrollere. Uhyggen skal ikke overdrives for meget. Lad hellere spillerne selv bruge deres fantasi.

Vejen tilbage

Skoven er nu blevet endnu mørkere end før, og Solle sækker bagud, uden at hun selv eller andre er bevidst om det. Hendes ben bliver tungere. De andre opfatter hun ikke. Nærmest som i en begyndende bedøvelse. Her kan Solle meget passende fjernes fra bordet (hvis spillerne stadig sidder ned) og efterlades op af en dørkarm med sit handout. De andre bemærker ikke hendes forsvinden, og pludselig hører de fra gården en vild, skinger vrinsken, der kunne forveksles med et menneskeskrig. Om de løber tilbage til gården med det samme eller befrier Solle først beror lidt på, hvornår Solle begynder at skribe på hjælp, så næste scene kan godt blive delt i to uden problemer.

Skrig, Solle, skrig! (Solle)

Du sækker lidt bagud uden at tænke over det. Dine ben føles så tunge. Du ser tingene omkring dig uden rigtigt at bemærke dem. Pludselig er der noget, der griber om dit håndled. Du bliver iskold. Det er som om tågen omklamrer dig. Angst trækker du hen til et træ og du mærker den grove bark river imod huden på din ryg. Med et kån du intet se. Du er blindet i mørket, og noget holder dine hænder. Hjælpeløs står du. En stemme hvisker i dit øre: "Kender du den her situation min Kjære Solveig?"

"Bare rolig det er bare en leg Prinsesse Solveig men hvis du vil så skrig Solle, SKRIG!"

Sedeac leger med Solveigs mareridt om Jons voldtægter. Hun vil genkalde sig følelsen af at være forsvarsløs og skribe på de andre. Når de kommer vil hun forklare hvad der sker, men de andre kan intet se og vil tro at det er indbildning. Så snart Solle får det at vide vil hendes hænder blive løsnet og hun kan igen åbne sine øjne.

Lyst og begær (Jon)

Min elskede Solveig! Hvor er du dog bare smuk. Din runde brysters kæln bevægelser under blusen får mig til at savle over dig. Din lækre røv giver mig lyst til at tage dig bagfra i pagt med dyrene. Åh Solveig jeg kån næsten ikke tænke på andet end at blive forenet med dig igen. Det er så længe siden. Mærk din bløde hud mod min og tage dig i besiddelse Smage på dig og fortære dig!!! Vi bliver nødt til at være lidt alene sammen Solveig!!! Jeg kån ikke vente længere.

Jons reaktion på Solles ydmygelse ... Også for ham vækker det minder.

Hestens død

Tilbage på gården vil alting virke meget stille. De kan hverken høres schæferen eller hesten. Lampen på husvæggen står og blinker. Alt er meget stille!

Inde i stalden ligger hesten i sin boks flænset af Sedeac .... Hans formål med dette udover at skræmme gruppen, er at bruge hjertet som en hilsen til spillerne (Se næste scene)

Ovre i hjørnet ligger hesten. Den ligger i en unaturlig stilling med benene forvredent pegende op mod loftet. Hele dens mave er flænset op i dybe flænger og indvoldene ligger blodigt blandet med gulvets halm. Halen er flået af, og det damper op fra den mishandlede krop. Dens flanker er flået op som af store skarpe kløer og enkelte steder er ribbenene blottede under det senede kød. Rester af blodrødt skum omkranser den grotesk åbne mule, der stadig er fortrukket, så de gule tænder smiler til jer.

Lugten af varmt blod hænger tæt i stalden og jeres maver trækker sig sammen i kvalme over den søde stank. Øjnene er vildt opspilede af angst, og blodigt sved og skum sidder i kager overalt, hvor blodet ikke stødt pibler ud af den pjuskede pels. I er ved at kaste op!

Inde i stalden fører blodige håndaftryk hen til den dør, der ligger overfor indgangen til mellemgangen. Hele vejen synes blod at have dryppet på gulvet (i mellemgangen). Læg her mærke til hvilken vej spillerne tager ind i Hønehuset. Den anden dør står og smækker efter Sedeacs afgang.

Hønehuset har haft besøg

Døren står åben, muligvis blæst op, og indenfor er der meget koldt på grund af den åbne dør. En svag dryppen høres. Den kommer fra en plamage i loftet i nærheden af loftslemmen. Det er blod fra hestens hjerte, der ligger og dunker svagt oppe på loftet. Hvis nogen vil kravle op gennem loftslemmen kan det nemt lade sig gøre; der står en trappestige i mellemgangen og lemmen åbnes nemt. På loftet ligger hjertet sammen med et tarotkort. *Døden* naturligvis. (Kortet findes omme i bilagene). Pletten vil fortsætte med at dryppe indtil til hjertet er fjernet.

På bordet ligger seks kuverter fra Sedeac i en bunke. Oven på bunken ligger en rusten nøgle. Det er op til SL at vurdere, hvornår spillerne opdager dem. På hvert brev står en kryptisk adressering, som spillerne kan prøve at udrede: Den begærede Jomfru (Cecilia), Den selviske Forlovede (Victor), Den blinde Broder (Jon), Den stumme Søster (Solle), Den ædle Tåbe (Esben). Meningen burde være klar nok. Lad spillerne bruge lang tid på at diskutere kuverterne, for de kan måske være en indgangsvinkel til at få blotlagt nogle af intrigerne..

Inde i kuverterne ligger en invitation til hver enkelt af dem med navns nævnelse hvis ikke spillerne ikke selv får delt kuverterne korrekt. Brevene findes også i bilagene Sedeac inviterer til bryllup, dog uden at nævne tidspunktet. Det bestemmer han jo ikke engang selv.

Når kirken gendannes passer nøglen både til døren til våbenhuset og til gitterværket omkring Skt. Cæcilies statue. Nøglen har et sindrigt mønster på hovedet. Det vil spillerne se gentaget både på kirkedøren og på gitteret rundt om Skt. Cæcilies statue. Den er ikke ment til en bestemt situation, men det kunne måske være praktisk for nogle at kunne låse kirken i slutscenen... Gitteret kunne man muligvis låse nogen inde i.

Hvis gruppen møder Sedeac i Hønehuset ...

Dette sker hvis spillerne nægter at begive sig ud til ruinen. På nuværende tidspunkt har Sedeac endnu ikke opnået menneskelig skikkelse, så han fremtræder som en hvid spøgelsesagtig skikkelse. Spillerne vil igen høre hestens skrig, og hvis de er hurtige, vil de se skikkelsen flå hjertet ud af hesten, sætte blodige håndaftryk på væggene og bevæge sig ind i mellemgangen med det dryppende hjerte. De kan intet gøre og Sedeac vil ikke reagere på dem. Benyt muligheden til at lave en skræmmende spøgelsesscene. Han vil puffe loftslemmen op og lægge hjertet. Tarotkortet vil spillerne ikke se noget til. Dernæst lægges invitationerne een efter een på bordet, og til sidst lægges nøglen oven på bunken.

Så forsvinder skikkelsen ud af døren til det fri. Herefter skal spillerne tvinges ud til ruinen på den ene eller den anden måde, for at spillet skal kunne fortsætte.

Opsummering af Sedeacs besøg

Under sit besøg har Sedeac:

Dræbt King ved at klaske den op af et stort træ

Flået Mulle og taget dens hjerte

Sat blodige håndaftryk på væggen i stalden og i mellemgangen

Gået ind af mellemgangen med den dryppende hjerte

Lagt hjertet op på loftet sammen med tarotkortet

Lagt invitationerne på bordet

Forladt huset ud af døren til det fri

Ladet døren stå åben

Opringningen fra Sedeac

Hvis nogen får den ide at ringe, har Solle en mobiltelefon. Der vil imidlertid ikke være nogen forbindelse, indtil den pludselig selv ringer op. (Mange mobiltelefoner kan man indstille ringetonen på. Det giver en god effekt at lade en mobil ringe ved at lege med den effekt. Sorg for at slukke telefonen, inden den overdrages til gruppen). Afhængig af hvem der svarer (i dette tilfælde Jon) vil stemmen i den anden ende (Sedeac selvfølgelig) venligt sige "Godaften Jon!", og dernæst bede om at måtte tale med Victor. Der kan ikke lægges på, og telefonen vil vedblive med at lyse i panelet, indtil Victor svarer. "Godaften Victor! Genkender i Os? I Nat skal Vort Bryllup stå, Victor! Skaf Os en brud! Bring Os en Jomfru! Derpå forsvinder lyset, men det kommer tilbage efter lidt tid. Telefonen er død resten af aftenen.

2. Akt *Skjggerne spredes*

De indbyrdes intriger kan afdækkes og Sedeacs plan vil åbenbares nogen.

Med denne akt ændrer spillet karakter. Hvor alting indtil videre har været fastlagt af Sedeacs handlinger, sker tingene på grundlag af spillernes initiativer. Det er ikke meningen, at spillerne skal dirigeres, selvom Sedeac selvfølgelig vil gøre hvad han kan for at påvirke dem.

Det eneste faste element er, at Cæcilia til slut skal komme ud til kirken, for at tredje akt kan gå i gang.

De nedenstående beskrevne scener er blot ment som realistiske forslag til, hvad der kan foregå i anden akt, for det er her spillerne og SL har deres store mulighed for at improvisere løssluppet. Husk blot at omdrejningspunktet er afdækkelsen af de indbyrdes intriger samt Sedeacs længsel efter Cecilia.

I denne akt disponerer SL, også strømmen af handout. Både de personlige og dem, der fortæller Sedeacs historie.

En skikkelse i skovkanten

Denne skikkelse er tænkt som Sedeac, der forsvinder ind i skoven efter at have leget med gruppen. Han fremstår som en utydelig spøgelsesagtig skikkelse, da han ikke vil være materialiseret for den endelig slutsekvens i kirken. Hvis spillerne undersøger det sted de så ham, finder de King, der brutalt er blevet slynget med et træ, og ligger bevidstløs og hårdt såret på jorden. SL kan selv vælge om Sedeac stadig er i skoven eller ved Hønehuset, hvis nogen vover sig udenfor.

Cæcilie viser sig

Cecilia vil uden for skovbrynet se en lysende skikkelse, som hun føler sig tiltrukket af uden at være bange. Hvis hun går der ud alene eller sammen med Esben, vil Cæcilie vise sig for dem. I selskab med Solle vil kun Cecilia se Cæcilie. Hvis Jon, Jenica eller Victor går med ud vil der intet være. Imidlertid vil Cæcilie blive ved med at vise sig som en lysende skikkelse for Cecilia, indtil de mødes.

Cæcilie vil ikke sige særlig meget. Hun vil tavst vise Cecilia (+ Esben?) hvordan kirken ser ud på pågældende tidspunkt samt inskriptionen om Skt. Cæcilie, der er indhugget i en marmorplade i kirkens våbenhus. Cecilia vil ikke kunne læse inskriptionen, men hun vil føle at den er vedkommende. Derefter vil Cæcilie vise kirkens statue, hvor Cecilia (+ Esben?) vil bemærke ligheden. Hun kan her modtage handout'et "Credo". Cæcilie vil derefter forsvinde ind i skoven uden noget spor.

Det andet tarotkort: Tårnet

Tårnet! Dette kort er i klassisk henseende tarottens mest ubehagelige kort. Et billede på undergang og omstyrtelse. Alt skal foregå på værste vis! Her symboliserer det også Sedeacs kirke, og kan bruges hvis spillerne skal manipuleres til at tage en tur ud til kirken. Hvis Cecilia ikke i forvejen er kyndig i tarot, skal hun oplyses om dette korts betydning, da hun med sin okkulte

baggrund kender den. Kortet er udelukkende med for stemningens skyld, og kan placeres overalt. Eksempelvis i blodpølen på gulvet under plamagen i loftet.

Den anden tur til ruinen

Denne tur vil gå væsentligt hurtigere end den første, men beskriv stadig skoven for dem, og leg lidt med deres nervøsitet. Det er meget udpræget en skov, hvor man hele tiden fornemmer skygger mellem træerne.

Ruinen vil nu være en halvfærdig, gotisk kirke. Den vil opleves som en sønderskudt kirke, der har fået lov til at stå uberørt i mange år. Understreg den sære forandring af ruinen. De er ikke gået forkert! Vinduer, udsmykninger og loft mangler endnu. Væggene står hele. Inventaret står der, men er overbegroet og råddent. Det højre sideskib er lukket af et gitter og inde bag står statuen af Skt. Cæcilie. Fortæl at der er et nøglehul i lågerne, så spillerne muligvis afprøver nøglen.

Alteret står på sin plads foran tre spidsbuede vinduer uden glas. Foran, hvor trappen skulle have været er gulvet sunket sammen i det store sorte hul, der nu har en diameter på to mands længde. Man kan nå op til alteret i den højre side ved at gå forsigtigt på resterne af trappen (omkring en lille halv meter er tilbage i bredden) og holde fast i gitteret, der er solidt nok. Hvis Cecilia kommer ud til kirken uden at have mødt Cæcilies inden, vil hendes møde med Skt. Cæcilies statue være en passende lejlighed til at give hende "Credo" (der betyder "Jeg tror!"). Er Solle, Esben eller Victor med kan en af dem få "Cecilia og Cæcilie".

I våbenhuset findes en marmorplade gemt bag efeuranker. Den indeholder følgende inskription om Skt. Cæcilie:

Skt. Cæcilie, jomfru og martyr.

22 november

Kysk jomfru, der på hendes bryllupsnat omvendte hendes hedenske ægtemand til kristendommen. Hun prædikede den kristne lære og måtte derfor lide martyrdøden.

Victors astma anfald

Hvis Victor hele tiden spørger Sedeac om råd, er tvivlrådig eller ikke arbejder godt nok på at opfylde Sedeacs ordrer, vil Sedeac lade Victor opleve et ubehageligt astma anfald. Det opleves således:

Man får det varmt og føler en let åndenød ligesom, når man er forpustet.

Man føler det endnu varmere og luften skal virkelig hives ned i lungerne.

Man får kun lidt luft, selvom man anstrenger meget.

Man har følelsen af, at halsen lukker sammen.

Man føler stærk fysisk ubehag som ved feber, og vil gerne ud i fri luft.

Kroppen begynder at sitre og man kolliderer

Man har brug for medicin (en inhalator) ellers besvimer man helt.

Victor har altid sin inhalator på sig, så han burde kunne overleve hvis eller de andre vil og/eller kan hjælpe ham... Men det er en grim forskrækkelse.

Budet går videre

Af erfaring ved vi, at Victor først rigtigt begynder at handle, når han kommer under pres. Derfor vil Sedeac meget grusomt, men effektivt lade budet gå videre til Jon som Victor foragter dybt.

Jon vil kunne mærke to kvindehænder (halvt kærtegnede, halvt kvælende) på sine skuldre og hals. Hvis han vender sig om vil han intet kunne se, men han vil stadig have fornemmelsen af at der er noget. "Egentlig havde vi sat vores Lid til den kjære Victor, men Victor er for svag. Derfor har Vi brug for en rigtig Mand, og det ved Vi, at I er, kjære Jon!

Hør Vort Bud. Bring Os en Jomfru, og bring hende til Kirken i Nat, og Vi skal skænke Jer, hvad end I ønsker, selv Jeres Søster for Altid!" Herefter burde Jon være overtalt, hvis hans hormoner ellers virker! (Dette er en god scene at spille)

Handouts til anden akt

Credo (Cecilia)

Fader Vor du som er i Himmelen

Helliget vorde dit navn, komme dit Rige,

Ske din Vilje på Jorden, således som den sker i Himmelen.

Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det Onde

Giv os i dag vort daglige brød og forlad os vore synder, som vi også forlader vores skyldnere.

Thi dit er Riget, Magten og Æren, I Evighed, Amen.

Cecilias Fader Vor, hvis spilleren ikke kan det i forvejen, for Cecilia vil helt sikkert kunne det. Vi synes også, at det var smukt som handout.

Cecilia og Cæcilie (Solle, Esben og Victor)

Du står og betragter Skt. Cæcilies statue. Det kolde hvide marmor synes nærmest levende. Et øjeblik ser øjnene direkte på dig. Statuens øjne er nøjagtigt mage til Cecilias.

En henvisning til ligheden mellem de to. At Cæcilies skæbne kan gentages med Cecilia som offeret.

Fædrenes bøn (Esben)

Det bliver koldt omkring dig, og du ser atter den fedladne, ældre herre. han står i skyggen af Cecilias hængte far, som hænger bag ham. Den ukendte herre råber et eller andet, men den knitrende lyd af ild er det eneste der høres. Så med et løfter de begge hovederne synkront og stirrer blødt på dig! Den ældre herre buldrer: "Lad mig få min datter, oh Djævel..." Og Cecilias far fortsætter: "Beskyt min datter." Da begynder synet at flimre som i en varmedis, og de smelter bort.

Esben vil muligvis forstå at ved dette indvarslede bryllup har hun brug for beskyttelse og støtte.

Voldtægten af Stråle (Cecilia)

Torn så på Stråle. Der stod hun med sin elfbenshvide hud, det skinnende brun-sortede hår der gled ned over hendes smukke og smidige krop med fyldige bryster. O, de bløde og røde læber, som havde al den varme, de lilla øjne rummede. Men han vidste hendes hjerte rummede et intenst had – til ham, men det gjorde det bare endnu bedre. Han skulle nok lære hende at underkaste sig ham. De var alene i den kolde

efterårsskov. "Knæl Stråle, knæl og modtag Ondskabens velsignelse." "Aldrig," svarede hun stolt. Han gik hen til hende. Hendes vejrtrækning var i korte stød – hun var vred. Han smilede sardonisk og gav hende et rent slag i ansigtet. Hendes øjne blev hårde og blanke, og hun hvædede: "Aldrig!" Hvor var hun dog smuk! Hvor hadede og begærede han dog hende. Enhver modstand hun gjorde ophidsede ham.

Hans hånd kært tegnede blidt hendes kind og tørrede en tåre bort. Derefter lod han hånden kært tegnende glide ned hendes hals, indtil den hvilede på hendes tynde kjoles halsudskæring. Samtidig sneg hans anden hånd sig om hendes talje, klar til at gribe fast i hendes håndled. Han kunne mærke hendes frygt og smilede psykotisk. "Hvorfor er du bange Stråle, jeg vil jo blot velsigne dig." De diaboliske ord smøg sig omkring hende som aftentågen, der lå tæt om dem. Han flåede hendes særk; hun ville rykke sig bort, men hans greb lukkede sig om hendes håndled og vred hendes arm rundt. Hun stod i den flåede særk som ingenting dækkede, da han pressede sin krop imod hendes. Langsomt tvang han hende ned. Hun prøvede desperat at komme fri, men hver gang strammede han blot grebet, og han frydede sig over smerten i hendes øjne. Det ophidsede ham at have magten over hende. Nu ønskede han blot at tilføje hende smerte.

Åh den søde smerte, den var hans redskab og ven. Hun var overladt til hans nåde. Han lo triumferende og kynisk. Hun lå nu ned, og han sad overskrævs på hende og havde låst hendes arme fast. Fortvivlet vred hun sig under ham. Han lænede sig ned til hende og hviskede i hendes øre: "Tak mig Stråle, jeg velsigner dig og tager din modom, så du ikke længere er under det Godes beskyttelse. Sådan kan vi være fordømte sammen." "Nej nej... jeg beder dig. Gør det ej – nåde Torn, nåde", sagde hun svagt. Hun var knækket – Triumf! "Sum du selv sagde," hvislede han koldt: "Aldrig!" han bed hende i halsen – hårdt. Hun skreg. Smerten havde ædt hendes modstand op, og han spredte hendes ben.

Denne sekvens er en af Victors fantasier, som han udlevede i et rollespil, hvilket var ret traumatisk for stakkels Cecilia. Mindet om begivenheden opfrisker sandsynligvis hendes mistillid til Victor. Fortæl Cæcilia, at denne scene stammer fra deres rollespil.

Ridder Latter (Esben)

Det var tusmørke, og han havde besluttet at gå en tur i skoven og nyde aftenen. Tågen flød tæt og tykt mellem hans ben. Midt i al denne stilhed hørte Latter et klart og hadefuldt: "Aldrig!" Stemmen kendte han. Det var Stråles.

Hurtigt smuttede han i mellem de tykke stammer hen imod det sted, hvor han havde hørt stemmen komme fra. Foran ham lå en lysning, hvori tågen hvirvlede rundt, og det eneste, der stod stille var to skjikkelser: Stråle og .....Torn?!? han sneg sig nærmere. De skændtes, og Torn tog fat i hende og begyndte at tvinge hende ned – Hvad pokker bildte han sig ind, den hund!

Torn lo triumferende og kynisk. Stråle lå nu ned, og Torn sad overskrævs på hende og hviskede: "Tak mig Stråle, jeg velsigner dig og tager din modom, så du ikke længere er under det Godes beskyttelse." En daggert blev målrettet placeret på Torns strube. "Jeg vil nærmere sige, at det er dig, Torn, der ikke længere er under det Ondes beskyttelse", lød det tørt fra Latter. "Slip hende nu, og det kan være at jeg lader dig leve din forbandede køter." Torn slap Stråle, og hun krøb væk. "Forsvind så Torn og vid, at prøver du noget igen, kommer du til at stå til ansvar for mig". Han flyttede daggerten, og Torn rejste sig og gik rasende bort.

Stråle faldt Latter om halsen! "Åh min allerkæreste Latter, jeg vil ikke tænke på, hvad der var sket uden din hjælp. Tusind tak min Ridder og Beskytter. Thi for mig er du en ridder...Ridder Latter!

Esbens søde omfortolkning af scenen mellem Torn og Stråle. Dengang kunne Latter intet gøre, men i hvert fald opdnes Esben til at forsøge at redde Cecilia fra Victor (eller Jon). Det kan passende udleveres, hvis Cecilia er på vej til kirken, og Esben er blevet efterladt bagude.

3. Akt Skybrud

Starten på tredje akt kan selvfølgelig ikke lægges fast, når anden akt har lagt så meget op til improvisation. Cecilias ankomst til kirken er skillelinien mellem de to akter.

Slutscenen

På dette tidspunkt fremstår kirken større og smukkere end den nogensinde var i virkeligheden. En fuldentd højgotisk kirke i al sin pragt og glans. Denne nat får den fysisk legeme igen, ligesom det gælder for Sedeac. Al den skønhed og styrke, som han påberåbte sig for at kunne vinde Cæcilie, ses nu virkelig denne ene nat både i kirken og i ham selv.

Efter denne nat vil der ikke være mere tilbage end du aftenen begyndte.

Hullet i gulvet er nu vokset til være *tre mands længde* i diameter. Ude i midten står Sedeac mens tåge vælter op omkring ham (som røg fra Helvedes flammer). Trods sin skønhed er kirken uden sjæl, og alle lyde runger hult i kirken.

Han vil afvente at både Cecilia og Jon eller Victor er til stede. Derefter vil han spørge efter gommens stedfortræder. (Nu da Sedeac optræder som præst, kan han ikke også være gom! Desuden kan Sedeac ikke fjerne sig fra sin plads i afgrunden!!!) . Vil Victor ikke, kan han trækkes i afgrunden, da Sedeac har magt over Victor i kraft af, at Victor har svoret troskab til ham. Hvorefter Jon får tilbudet! Jon kan Sedeac egentlig ikke røre (med mindre Jon også har svoret Sedeac troskab), men det ved Jon bare ikke.

Der lægges op til en grotesk bryllups scene, hvor ritualet afsluttes med: "I må nu voldtage Bruden!" Cecilias offer kan kun redde ham, hvis det sker til trods for at Sedeac gentager "sin" voldtægt af hende. Uden for kirken ses nu en tåget menneskemængde. Det er bønderne, der endnu en gang er kommet for at brænde kirken af. De kan intet gøre og vil ikke reagere på nogle af spillerne uanset, hvad de foretager sig.

Alt dette afvikles som det nu kan lade sig gøre, for sandsynligvis har de seks karakterer også et eller andet at skulle have sagt til hinanden. ("Svin!", "Slip mig!", "Jamen, jeg elsker dig!"), "Jeg, finder dig, din nar!" etc.) Rent ud sagt: spillernes følelser skulle gerne være et klimaks der overskygger Secleacs bryllup ...

Efter voldtægten vil Sedeac forsøge at lokke Cecilia ud til sig i afgrunden med alle midler. Trusler, bønner, ordrer o.s.v. "Jeg vil dræbe alle dine små venner, hvis du ikke kommer til mig! Du er den eneste, der kan frelse mig. Jeg er blot en stakkels sjæl, der har elsket dig gennem to liv, og vil elske dig i det næste, hvis du svigter mig." Desværre er Sedeac en hykler, der hverken vil holde sine løfter eller gennemføre sine trusler. Der kan ske tre ting:

1: Hvis Cecilia står fast i sin afvisning af Sedeac vil solen kort efter stige op. Kirken vil forsvinde og Sedeac må forblive i sin skærsild.

2: Hvis Cecilia indvilliger og træder ud i afgrunden til ham. Sedeac vil række hende sin hånd, for dernæst at slippe hende, så hun falder i afgrunden. "Din Sjæl har frelst mig, Cecilia." siger han så bittert. Gulvet under ham heler, som havde hullet aldrig været der.

Et øjeblik ser han på de evt. overlevende, vender sig derpå og går op til alteret, hvor han forsvinder. Kort efter står solen op, og kirken forsvinder.

3: Hvis Cecilia er død, går Sedeac i sin vrede amok over sin forspildte chance. Hvis Victor er i live, vil han blive trukket hen mod afgrunden, som han skrigende styrtes i. Jenica vil lide samme skæbne, hvis hun gennem spillet har fulgt Victor, eller hvis hun på noget tidspunkt har lovet troskab til Sedeac. Har hun taget afstand fra Victor går hun fri.

Afslutningen

Mørket er ved at forsvinde, og langt ude i horisonten kan I fornemme, at solen snart vil vise sig. Fuglene er begyndt at synge ude i skoven omkring jer. Den vælige kirke er forsvundet. I står igen ved den overbegroede ruin. Det hele virker blot som en sær drøm, men...

Beskriv nøjternt situationen for dem. Hvem er døde, og hvem har overlevet? Hvad gør de lige nu? Hvordan er deres følelser for hinanden? Sedeac er borte nu, og ingen af hans løfter ser ud til at være blevet indfriet. Der er kun dem selv, ruinen og skoven omkring dem..

Tæppet falder

Lyset tændes.

Forestillingen er slut.

APPPLAUS!

Vi morede os bagefter meget med at lade spillerne læse deres forhold til hinanden op, krydret med bardomsminder, drømme og handouts. Hvis der er tid til det, kan det anbefales til at omstille spillerne til den virkelige verden. For os var det næsten aftenens højdepunkt at få afdækket alle intrigerne.

Oversigt over spillet

Overture (Stedet og personerne præsenteres / Mens solen går ned)

De skal mødes ude ved Solle (Hønehuset beskrives)

Indledning

(Handout til alle)

- Jenka er blevet klippet

- Jon er kommet tilbage

(-Døvemis dukker op med flænget øre)

- Solle har ikke fået forberedt noget spil, men forsøger i stedet at få de andre med på en udflugt til ruinen

Ud til ruinen

Gårdspladsen beskrives, når de krydser den

- En lygte på væggen oplyser stedet

- Schæferen render rundt og gør

- Hesten vrinsker

Grundig beskrivelse af skoven i stemningen i den

(Skumringsmørke bliver til tæt mørke. Ganske vist er det fuldmåne, men skoven er meget tæt)

Ruinen (Her er så åbent at månen kan oplyse stedet)

- Det er kun en græsbugroet ruin. Kun formen kan røbe, at det er en kirke

- Afgrunden ved altertrappen (Jenica: Afgrunden)

- Den forvitrede søjlefod i en niche, rester af hængsler (Skt. Cæcilies Statue)

- Nøglen ved søjlefoden (nøgle når niche gitteret ved statuen senere gendannes)

(Esben: Øjne i ryggen)

Det begynder at blæse koldt, og gruppen begiver sig hjem, når der ikke er mere at udforske

Første akt (Den paranoid stemning optrappes langsomt / Skyggerne bliver levende)

Solle sækker bagud og efterlades af de andre

Bindes til et træ (indbildning) (Solle: Skrig, Solle, skrig!)

De andre hører en vild, skinger vrinsken (minder nærmest om et menneskeskrig)

På gården er alt stille, lyset på gårdspladsen er gået ud, hunden er der ikke. Alt er meget stille!

Hesten ligger flænset i sin box (strømmen er ujævn og lyset blinker)
Gruppen opdager at Solle mangler!
(Idet de finder hende, opdager Solle, at rebene er indbildning)
(Jon: Lyst og begær)
Fra stalden fører blodige hænder ind til Hønehuset
- Døren står åben
Indenfor er der meget koldt
- De kan høre en svag dryppen (lytter man efter høres også en svag dunken)
Hestens hjerte ligger oppe på loftet sammen med et tarotkort:
På bordet ligger nøgle + Sedeacs bryllupsinvitationer (I Nat skal Vort bryllup stå!)
Telefonen ringer ("Må jeg tale med Victor?")
(I Nat skal Vort Bryllup stå, Victor! Skaf Os en Brud! Bring Os en Jomfru!)
Alt lys forsvinder men kommer tilbage.

Anden akt (Lagene afdækkes/Skyggerne spredes)

En skikkelse i skovkanten (Sedeacs ånd)
Skt. Cæcilie viser sig for Ceclia som en spøgelsesagtig lysende skikkelse
(viser sig kun for Cecilia og Esben)
- Syn om kirken "Sådan er den lige nu!"
- Den grædende statue (Cecilia modtager Credo)
Tarotkort om kirken (Tårnet)
Det andet besøg ved kirken (meget er gendannet nu)
- beskriv dørens udskæringer + gitterværkets monster
Victor begynder at blade efter et astmatisk anfald, hvis Sedeac bliver utålmodig.
Budet går videre ("Vi har brug for en rigtig Mand, Jon!")

Tredje akt (Det endelig opgør/Skybrud)

Cecilia ankommer til kirken (fremtræder størst og smukkeste nu)
Sedeac på afgrunden (røg vælter op)
Voldtægten af Cecilia (Sedeacs bryllup)
Tåget menneskemangde udefor kirken (Sedeacs brædebønder)
Efter voldtægten vil døren åbne sig, hvis den har været låst
Sedeac: "Kom til mig i afgrunden, Cecilia!"
Intern Finale!
Solen står op, og kirken forsvinder.

Skurken og bipersonerne

Sedeac

Sedeac er historiens igangsætter eller hovedskurk, om man vil. Et menneske med en bitter skæbne, der efter sin død levede ensomt videre som en dæmonisk skikkelse med kræfter skænket ham af det Onde. Derudover er Sedeac først og fremmest sin skæbne, altså sin smertelige historie. Derfor er det lidt op til den enkelte SL at udrede Sedeacs personlighed ud fra hans historie. Lider han stadig i sit had, lever han stadig i bevidstheden om, at noget eller nogen har begået en uretfærdighed mod ham, eller har han sat sig ud over de følelser, der drev han til hans tragiske handlinger.

Grundlæggende er han en frafalden præst, der er dømt til fortabelse. På denne Skt. Cæcilies nat kan han genopstå som menneske med muligheden for at rette op på sin skæbne. Han må gentage "sit bryllup", men Cecilia skal komme frivilligt til ham (eller i det mindste uden tvang fra Sedeacs side), og hun skal gå i afgrunden for ham. Dette er hovedmotivet for hans handlinger.

Udover det kan SL vælge at tillægge ham flere facetter. Vil Sedeac udfordre de seks og deres drømmeverden? Drives han simpelthen af en smag for ondsindet morskab, eller er der en pointe med alle hans handlinger? Er han kun ondsindet og kynisk, eller er han også en stakkel i sine følelsers vold?

Han optræder lige som Djævelen i flere skikkelser. Hos Victor optræder Sedeac som Victors våde drøm i en let forvansket udgave af Cecilias eventyrer, Stråle. Hvilket selvfølgelig også handler om lighederne mellem Sedeacs kærlighed Cæcilie og nutidens Cecilia. Sedeac starter med at være begrænset til at optræde drømmeverdenen. Den 22. først på aftenen får han langsomt tågeform og kan gøre fysiske ting så som at flænse hesten, men er for gruppen stadigvæk højst en utydelig skikkelse eller en stemme i baghovedet. Først i slutscenen vil Sedeac kunne vise sig i sin oprindelige skikkelse.

Præsten Sedeac har som ung været køn uden at være noget særligt. En høj tynd mand præget af sine boglige studier. Faktisk minder han lidt om Victor i en mørkhåret udgave. Ligheden er dog ikke slående, så det er ikke noget spillerne får at vide. Bare beskriv hans fysiske statur med same ord, som der bruges om Victor, men understreg den stærke udstråling. Fremstil ham med rank ryg, hævet hoved, et udfordrende blik, en kold stemme og storladne gestik. Han er en smule teatralsk. Husk også Sedeacs gammeldags talemåde, når han taler til personerne.

Gennem spillet optrappes hans kræfter, men han ønsker ikke slynge om sig med sin kunnen. Den er mest et middel til at få det, som han ønsker, og eftersom han ikke direkte må påvirke Cecilia, arbejder han mest med illusioner. SL kan improvisere meget over Sedeacs kræfter så længe, det ikke bliver for overdrevent.

Præsten

Cæcilies fader. En hvileløs ånd, der ikke kunne få ro, fordi han var skyld i, at hans uskyldige datter brændte inde. Præsten er så svag en ånd, at det kun er Esben, han kan nå igennem til, da Esben svagt kan fornemme overnaturlige ting. Præsten bruges mest til at indgyde

mod i Esben, når det er nødvendigt. Hans fysiske evner er begrænset til at give Esben små bitte puf, og han bliver ikke stærkere.

Cæcilie

Jomfruen fra præstegården. Efter sin grufulde død er hun blevet knyttet til Skt. Cæcilies statue. Selvom hun ingen reel magt har, står hun som Sedeacs modstander, der vil forhindre, at hendes egen skæbne gentages. Hun kan dog kun vise sig og tale i begrænset omfang, og hun må ikke direkte advare om Sedeacs forehavende. Ligesom Sedeac bliver hendes fremtræden tydeligere i løbet af natten. I slutscenen vil hun for Cecilia opleves som en lysende kvindeskikkelse, der beder for hende. Cæcilie og Skt. Cæcilie skal ikke forveksles, selvom Cecilia nok vil tro, at Cæcilie er Skt. Cæcilie.

Cæcilie fremstilles med blidt kropssprog. Hun fylder ikke meget, og man skal nærmest tænke på sig selv som luft. Hendes tale er en nænsom hvisken med meget luft.

Tillæg om helgeninden, Sankt Cæcilie

Cæcilie var en ung romersk pige, der siden sin barndom havde følt sig trolovet med Kristus. Hendes forældre arrangerede et ægteskab med en hedensk ung mand Valerianus, men det lykkedes hende på selve bryllupsnatten at overtale ham til at opsøge pave Urban, lade sig undervise i kristendommen og blive døbt. Da han derefter vendte tilbage til sin brud, så han i brudekammeret en engel overrække Cæcilie liljer og roser, som fyldte kammeret med en himmelsk duft, og hans broder Tiburtius kunne umiddelbart derefter også fornemme duften og lod sig omvende. De to brødre blev snart efter henrettet som kristne. Cæcilie begravde dem og blev efter kort tids forløb selv fængslet og udsat for forhør og tortur. Præfekten forsøgte forgæves at dræbe hende ved at sætte hende i et kogende bad og beordre hende derefter halshugget. Efter det tredje hug var hun imidlertid stadig i live, og hun blev derefter fort til sit hjem, hvor hun døde efter tre dages forløb. Pave Urban lod Cæcilies lig begrave i Callixtus katakomben og lod hendes hus indvie til kirke. Pave Paschalis I fandt i 819 ved en åbenbaring hendes kiste og lod den overføre til hendes egen kirke.

Schæferen - King: Dette er gårdejernes (Hanne og August) 5 år gamle hund. De fik King, fordi det var rart at have en vagthund, når man boede alene langt ude på landet. Når det kommer til stykket, sker der ikke særligt meget, og King er der mere for selskabets skyld. Den giver hals overfor alle, men King er egentlig ret godmodig.

Hesten - Mulle: Hannes ridehest, som hun rider ture i på i omegnen. Det er en stor mørkebrun vallak, som Solle ind i mellem har lukket ud eller givet vand.

Kat - Døvemis: Gårdens lille døve kat med hvid pels og blå øjne. Den er nervøs overfor fremmede på grund af sin manglende hørelse, men er tryk ved Solle. Den er tit i Hønehuset, når deri ikke strejfer om i nærheden.

Beskrivelse af Hønehuset og området omkring

Hønehuset eksisterer faktisk i virkeligheden, så derfor har det været stemningsfuldt at præsentere det for vores spillere, da vi alle sammen kendte det i forvejen. Fordelen ved at bruge et velkendt sted var, at SL ret nemt kunne afgøre, hvad der fandtes af ting og sager. Knive, rollespilsvåben, lygter, reb, ekstra tøj o.s.v. Beskrivelsen blev også mere levende, når detaljerne kunne genkaldes for odet indre øje. Den enkelte SL kan selv afgøre om han eller hun vil bruge Hønehuset som udgangspunkt eller udskifte det med et for SL velkendt sted.

Hønehuset har været Solles hjem et par år. Jon har boet der kort tid inden, han tog til København. Bygningen hører egentlig til en større gård, men Solle har lejet det billigt fordi det faktisk er et gammelt hønsehus, der nu er ombygget til beboelse. Ved siden af Hønehuset ligger resten af gården, hvor udlejerne (Hanne og August) bor. De er et ældre ret reserverede par mennesker, og Solle har ingen særlig kontakt til dem. Hønehuset og gården er forbundet med en lille mellemgang, hvor der står forskelligt skrammel: Maling, værktøj, malerier, sko, trappestige, kasser, reoler e. t .c. SL kan lade praktiske ting dukke op her, hvis det virker logisk. Døren ind til udlejerne er forsvarligt låst, ”for man kan jo ikke vide med alle de unge, hende Solveig har rendende. ”

Selve Hønehuset er et meget stemningsfuldt sted, hvor Solles venner som nævnt elsker at opholde sig. Det består af et badeværelse + stort rum med et soveværelse nede for enden. Det store værelse er delt op i køkkenkrog og hyggestue uden at vægge adskiller rummene. Se grundplan.

Stuen er her i den ene side (den med vinduet ud mod skoven) en sofagrube og i den anden side et stort ovalt bord, som de plejer at sidde omkring, når de spiller. Væggene er hvidkalkede og med små staldvinduer, så der ikke kommer så meget lys ind. Det er desuden også svært at se hvad der foregår udenfor, hvis man kigger ud af de små vinduer. Der er lavt til loftet og det hele bliver båret oppe af en masse træbjælker, hvor Solle har hængt alt muligt (rollespilsvåben, billeder, beskeder etc.). Solles hjem er ikke særlig pyntet. Hun sværger mest til friske blomster og levende lys i den sammenhæng. Rundt omkring står der masser af stager til både fyrfads- og almindelige lys, der er med til at opbygge stemning

Hønehuset ligger 9 km fra den nærmeste by (Svendborg), og ligger ret afsides nede for enden af en vej. Der er to km til nærmeste busforbindelse ude ved hovedvejen. Fordi steder ligger som det gør er der en særlig fred, som vennerne elsker at komme ud til. Solle har f.eks. heller ikke hverken fjernsyn eller fast telefon (derimod en mobil, som hun tit slukker), men derimod både en hyggelig sø, en kæmpe fredskov og en smuk udsigt over bakker og marker som en bonus ved stedet. Ved at krydse gårdspladsen og følge grusvejen kommer man til en tilvokset sti, der gennem noget krat fører ind i selve skoven, der er noget niere utæt end normale danske skove. Skoven er et sted vennerne kender lidt fra ture, hvor spontant rollespil har udviklet sig. Den er meget stemningsfuld med mange forskellige træsorter, gumle udgåede træer, store myretuer, vindfælder, adskillige mindre sner, tætte buskadser, små vandhuller, tilgroede stier og

levende hegn, hakker og lysninger, stengærder og væltede træer. Gør meget ud af at beskrive stemningen omkring dem

Skoven er meget stor men der kommer ikke mange mennesker. I et hjørne (langt væk fra alt andet) drives tømmerhugst, og det er stort set også det eneste sted, man finder mennesker.

Kirken var, da Solle og Jon fandt den første gang, kun en ruin, resterne af et fundament. Som historien skrider frem vil mere og mere af den genskabes. Ved første besøg vil den stadig være som da den blev opdaget, og fremstår som en faldefærdig ruin med rester af mure og et overraskende velbevaret gulv. Kirkeruinen er resterne af den samme kirke, som den præsten fik brændt ned. I løbet af spillet vil den vokse større og flottere indtil, den til sidst ikke vil have megen lighed med den oprindelige landsbykirke. Improviser storladent hvor vores beskrivelse ikke slår til. Husk at og så hullet i gulvet vokser!

Tegninger og grundplaner kun ses i bilagene.

Tarotkortenes betydning

Døden

Døden er mange steder afbilledet i skikkelse af manden med leen. Den, der kommer til sidst. Hos os viser døden, hvordan skæbnebåndet klippes over. I tarotten forstås dette kortnummer XIII ofte som er positivt kort. Døden er omformningen af liv, Kroppen efterlades bagude, og et nyt liv kan begynde. En fase er overstået. Det må først blive vinter, for foråret med alt sit liv og spirer kan få plads. P i denne måde varsler dette kort i dette spil også, at fortiden må overstås, hvis det atter skal blive morgen. I hvert fald en lykkelig morgen for de seks unge.

Tårnet

Tårnet bliver nogle steder også kaldet ødelæggelsen, hvilket meget godt harmonerer med kortets indhold. Hvor døden varsler morgengryets komme, advarer tårnet mere om kulminationen af besværligheder, og desuden en ulykkelig udgang for igangværende projekter. Tilintetgjorte og bristede håb. Kvaler synes uundgåelige. I spillet symboliserer dette kort både Sedeacs kirke, men og så den skæbne, der enten venter ham eller nogle af spillerne. I dette spil vil nogen gå under.

Oversigt over handout

1. akt:

Solles optakt (Solle)
Jons eftermiddag (Jon)
Reaktionerne på Jon (Cecilia, Victor, Esben, Jenica)
Skjulte øjne (Esben)
Afgunden (Jenka)
Skrig Solle, Skrig (Solle)
Lyst og begær (Jon)

2. akt

Invitationen fra Sedeac (alle)
Deja vu med Torm (Cecilia)
Den omvendte trosbekendelse (Victor)
Fædrenes bøn (Esben)
Cecilia og Cæcilie (Solle, Esben eller Victor))
Credo (Cecilia)
Ridder Latter (Esben)

3. akt

Evt. Ridder Latter

Bryllupsinvitationer

Disse invitationer er egentlig tænkt i kuverter, så vi håber at den mede SL vil fremtrylle seks stemningsfulde kuverter, der adresseres til hver enkelt figur. Lag mærke til at Victors afviger en smuk fra de andre. Teksten på kuverterne: Den begærede Jomfru (Cecilia), Den selviske Forlover (Victor), Den blinde Broder (Jon), Den stumme Søster (Solle), Den ædle Tåbe (Esben).